

היום של ערפאת

חשבונו
עובר
ושב
שלמה מאת
פרנקל

מדינה בגדה המערבית וברצועת עזה; הכרה בירושלים המיוחסת כבירת מדינה; תם הכרה בנכונותם של הפליטים לשוב, או לבחור בפיצויים.

אחר-כך בא פרק השאלות. פרק זה היה קצר ביותר. ניתנה האפשרות לשאל שתי שאלות בלבד. השאלה הראשונה הופנתה אל ערפאת. הוא נשאל אם יהיה מוכן לבוא לירושלים. ערפאת אמר שאם יזמן, יהיה מוכן לשאת נאום בכנסת. השאלה השנייה הופנתה אל קדומי. הוא נשאל אם העמדה שהוצגה היא גם על דעתו. קדומי השיב בעקיפין. הוא אמר שהעובדה שהוא יושב כאן מבררת בעד עצמה. וכי יביע את דעתו במלואה בכנס המועצה הפלסטינית.

יום שני, 13.30. ישיבת הממשלה החדשה התכנסה בביתו של ראש-הממשלה ברחוב בלפור בירושלים. השרים המתינו

שר-הפנים, הד"ר יוסף בורג: "עלינו להיצמד לאוטונומיה... ההצהרה הערפאתית אינה רלוונטית להסכמי קמפ-דייוויד...". השר אליעזר שוסטק: "אני מציע הקמת ועדת שרים מיוחדת לטיפול במצב... מה שיקרה כאן זה לא בריא...".

שר-החינוך, זבולון המר: "נתתי הוראה למנוע שידור הידיעה בכלי-התיקשורת. עד שלא תהיה תגובה של הממשלה... הדבר הרוחף ביותר הוא ניסוח תגובה...".

סגן-ראש-הממשלה, דויד לוי: "צריך לשקול דברים לגופם... יתכן שצריך להכריז על מצב חירום לאומי...".

השר חיים קורפו: "...לקרוא להקמת ממשלת חירום לאומית... לזמן לכאן מייד את פרס ורבינו...".

שר-החוץ יצחק שמיר: "מחכה לנו תקופה קשה... צריך לשקול הסכמה להעניק לערביי מיוחד-ירושלים זכות הצבעה בי אוטונומיה...".

השר יצחק ברמן: "אחרי מה ששמעתי פה אני מעדיף שלא לדבר... שלום". הישיבה הסתיימה ללא דבריי-סיכום. לא היה לכן כל חשיבות. היה ברור שהדבר יים יוכרעו בצוות המצומצם, בגין-שרון-שמיר, שנתרו לבדם ליד השולחן ש-השרים עובדו. יועץ ראש-הממשלה לענייני תיקשורת התבקש להישאר בחדר.

יום שני 15.00. כמהדורת החדשות של קול-ישראל נאמר שערפאת הודיע היום בבירות שהיה נכון להכיר בישראל

יאסר ערפאת

אם תסכים להחזרת הפליטים הפלסטיניים ליפו ולחיפה, וכי ממשלת-ישראל דחתה את, התוכנית להשמדת ישראל בשלבים", הוצעה עליידי אלוף-הצבחה. ההודעה נמסרה בשם "מקור מדיני בכיר", ולא כהודעה רשמית מטעם הממשלה. נמסר גם על פנייה מן הליכוד למערך, לכונן ממשלת ליכוד לאומי.

יום שני, 17.00. לישיבת מיפלת-העבודה התכנסה באופן הרוחף בכנסת. הישיבה השתתפו גם כל הח"כים. פרס אמר שלמיפלת-העבודה יש מדיניות

מוצאת וברורה, המסתמכת על האופציה הירדנית. יצחק רבין אמר שבשלב זה צריכה מיפלת-העבודה לבדוק כיצד מש"ל תלבת המדיניות המוצהרת שלה בתוכנית האוטונומיה, שהיא בשלב זה התוכנית המעשית. יוסי שריד הזהיר את חבריו מפני הצטרפות ל"קאקופוניית הגידופים הממשלתית", ואילו הח"כ חיים (ויוויאן) הרצוג הציע להמתין לתגובה האמריקאית המוסמכת. בסופו של דבר התקבלה התייחסות לשקול הצטרפות ממשלת אחדות לאומית. שבה תקבל המיפלתה עמדות מפתח. בהתאם לכוחה בציבור, ולנסח הודעה שבה תיחדה יומת ערפאת. אך זאת "מנקדת מוצא חיובית".

באותה שעה התכנס בכנסת גם ריכוז מפ"ם. הון הזהיר "מהשתלטות בנוסח טרוצקיסטי של שלי" על מפ"ם והקיבוץ הארצי". יערי, שביקש לדבר בעודו יושב, הזהיר את מפ"ם מפני הריגה מסוכנת מגבולות הקונסנזוס הלאומי, שתחל אותה כמיפלתה ציונית. ריכוז מפ"ם החליט לא לסכם באותו יום, ולקיים ישיבה נוספת במהלך השבוע.

המיפלתה הראשונה שהגיבה היתה רק"ח. דובר המיפלתה קיים מסיבת-עיתונאים מאולתרת בכנסת, והקריא את הודעת "המוסדות המוסמכים של המיפלתה הקר מוניסטית". הוא אמר שדברי ערפאת הם "בגידה בעם הפלסטיני ובמאוייו הצודקיים", ואמר כי יש חשש שהפתיח עובר "תהליך של סטאוווציה בשירות האימפריאליזם האמריקאי".

בתל-אביב, בירושלים, בחיפה ובבאר-שבע התחילו להתארגן סטודנטים ומרצים ואנשי תנועות השלום. להחלמתה על עזר מה הקוראת למשלה להיענות בחיוב להצהרת ערפאת. באוניברסיטה העברית בירושלים התנסו אנשי קסט"ל על כמה סטודנטים שהציבו שולחן בקמפוס. והיו אותם בשלשלאות-ברזל. סטודנטית אחת, עולה חדשה מדרום-אמריקה, נדקרה בסכין.

יום שני, 19.00. מטוס שלא נשא סימנייהויה הופל מעל סוריה, בדרכו מביירות לעמאן. סוכנות-ידיעות בלתי-יודעה הודיעה בשם "צבא העם הפלסטיני" כי "הבוגד ערפאת הוצא להורג ככלב".

יום שני, 21.00. מטוס שני, מדגם בואינג 707 של חברת-התעופה הסעודית, הופל מעל מידבר סיני עליידי מטוסי-קרב שלא זוהו. המטוס היה בדרכו מביירות לריאד. סוכנות-ידיעות אחרת הודיעה כי ערפאת נהרג בתאונת מטוס. הודעה זו באה בשם אירגון של אבו-נידאל.

יום שלישי, 1.30. יאסר ערפאת נחת בנמל-התעופה הבינלאומי של קאהיר, והודיע לכמה כתבים שהזמנו במיוחד למקום עליידי משרד אש"ף בקאהיר, כי החליט לקיים את מושב מועצת אש"ף בקאהיר. הוא נשאל על התגובות הישראליות, והשיב כי עדיין לא פורסמה כל תגובה רשמית של ישראל והוא בטוח כי העם בישראל מבקש שלום, וייאלץ את ממשלתו להסכים למשאומתן עם הפלסטינים.

יום שלישי, 2.30. בביתו של ראש-הממשלה התקיימה ישיבה בהשתתפות בגין, שרון והרמטכ"ל. בגין ישב בפיו"מה. אריק לבש מדי צה"ל. בתום הישיבה טילפן רפול לפיקוד-הצפון. בגין חייג באצבעות רונדות את מיספר הטלפון של יעצו לענייני-עיתונות, אורי פורת, והקריא לו את ההודעה שניסח.

יום שלישי, 7.00. קול-ישראל פתח את שידוריו במילים הבאות: "כוחות צה"ל חדרו היום לדרום-לבנון, כדי לקדם התקפה גדולת-מימדים שעמדו לערוך כוחות ה-מחבלים על צפון המדינה. במטרה לכבוש את הגליל. לדיברי מקורות ממשלתיים, אין עוד ספק שהודעת ערפאת מאתמול הייתה תרגיל הונאה והסתודעת. שנועד להרדים את עירנותה של ישראל. לכוחות צה"ל היו הישגים ניכרים כבר בשעות הקרב הראשונות. הושמדו מאות מחבלים, ונכבשו עשרה כפרים...".

חיללים ישראליים לחמו נגד צנחנים אמריקאיים
יום אחד אחרי שערפאת הכיר בישראל!

המדינות, גילה רק הלמוט שמידט היסוס. עתה לא יהיה קשה לשכנע גם אותו. אנשי המוסד מנסים לברר עתה מהי עמדת ה"סובייטים" סיים את סקירתו איש-המוסד עין.

השרים התבטאו בקיצור רב. ראשי-הממשלה קטע אותם באמצע. בזה אחר זה. הוא היה נרגז ונסער, והתפתל ללא-הרף על כיסאו. לא רק שבגין לא העיר ל"מודעי כאשר שלף השר הליברלי סיגרייה והציתה, אלא שיבגין עצמו — לדאשונה מזה עשרות שנים — עישן.

השר שימחה ארליך אמר: "ברור שזה מצב מדיני קשה... צריך לשקול מה יהיו צעדינו ואיך למנוע את הוואה...".

יוחנס בגין

מעט עד שראש-הממשלה נכנס לחדר בי צליעה, נשען על מקל, ותפס את מקומו בראש-השולחן. נוסף לשרים היו בחדר גם הרמטכ"ל וראש המוסד.

"זהו אחד הימים הקשים של העם הישראלי בישראל מאז התכוננה מדינתנו", פתח בגין ואמר, "אך לפני שנדון במת"ח, נשמע דיווח עזובני". בגין רמז כי אצבעו כלפי ראש המוסד. זה ידע שגורלו מוטל על כפות-האמאזונים: העובדה, שלא היה לו שמץ של מושג על המיפנתה ה"מהפכני בעמדת אש"ף עלולה להביא לה"הדחתו לאלתר. הוא דיבר במישפטים קצרים, כדי להעלים את חששותיו.

לפני חצי שעה הסתיימה פגישת עבודה בווינגטון, בהשתתפות הנשיא. שרי-ההגנה ושר-החוץ. שם סוכם להזמין את ערפאת לביקור רשמי בווינגטון במרוצת השבוע הזה". סיפר ראש המוסד.

"הד"ר עיצאם סרטאוי נמצא עתה בי בון, גרמניה. זוהי תחנתו האחרונה במסע בן שלוש שבועות שערך בכל רחבי אי-רופה, כדי לשכנע את ראשי המדינות לחתום בידוד על קריאה לישראל להכיר באש"ף ולפתוח במשאומתן, אם יביע אש"ף נכונות להכיר בישראל. מכל ראשי

ערפאת שב והרכין את עינו אל הנייר שבידו. הוא המשיך וקרא בקול חזק ורם: "נכונות זאת שלנו להכיר בישראל נדור זה במוסדות המבצעים ובוועדות של איר, גון השיחור הפלסטיני, והיא מקובלת על דעת הרוב. נכונות זאת הייבת לקבל את אישור המועצה הלאומית שלנו, ואכן — המועצה התכנסה בעוד שבועיים בעמאן, לשם אני יוצא היום כדי להכין את המושב, אני מניח שהמועצה הלאומית תאשר את העמדה העקרונית שאני מציג כאן. אך עליכם לדעת, ועל העולם כולו לדעת, כי עמדת המועצה הפלסטינית תהיה תלויה במידה רבה מאוד בתגובתה של ישראל על דברים אלה. שנאמרו כאן".

כתבים נוספים יצאו את האולם, בדרך אל מכשיר-הטלפון הקרוב ביותר. כל מה שבא לאחרי-מכן היה בגדר ירידה במח. ערפאת מנה את דריוותו של אש"ף. הכרה ישראלית כנבצוג האומה הפלסטינית; משאומתן ישרי בין הצדדים, שבו יתבעו הפלסטינים כי תוכר זכותם להקמת